

Perzsa költők

Ali Abdollahi (Birjand, 1968) egyszerű, írástudatlan farmer családból származik. Germanisztikát tanult a Behesti egyetemen (Teherán) és tanulmányait „A konkrét költészet a német tanításban” diplomamunkával zárta. 1993-tól 2001-ig a Radio Iran szerkesztőjeként a német irodalmat népszerűsítette az iráni hallgatóknak. Egyetemi docensként és újságíróként is dolgozott. Évekig fordított a Goethe Institute-nak, néhány hónapra meg is hívták a Münchener központba. A lyrikline.org-nál a perzsa költészet népszerűsítése érdekében háromszor járt Berlinben, ahol néhány felolvasást is tartott. Körülbelül negyven fordítás-kötetet (Rilke, Nietzsche, Hesse, Bertolt Brecht, Heidegger, stb.) adott ki. A Markaz kiadónál jelent meg a német költészetet a kezdeteitől jelenkorig bemutató antológiája. Márai Sándor perzsa fordítója. Az első verseitől kezdve fontosak számára Rumi ghazaljai, de egyértelműen érezhető a német irodalom és filozófia hatása. Négy saját kötete jelent meg: *Folyvást sötétben járok* (1997), *Nem jön többet* (2003), *Áldott legyen a bálna* (2009), *A szél elszakította a személyimet* (2009). Néhány versét németre, hollandra, oroszra, magyarra és olaszra fordították.

Resa Tschaitshi (Teherán, 1962) költő és esszéista, aki öt kötet jelentetett meg. Ahogy Alireza Abbasi írja tanulmányában, már a 90-es évektől, az első két kötet (*Egy nap al-szunk majd; Ezen a kis dombon nem énekel madár*) után jelentős költőnek számít. A két újabb kötetnek (*Az alma szárának illata; A hold magával viszi az arcunk*) hasonló az esztétikai értékrendje mint az előzőeknek, de a hangja megújult. Jellemző lett a kissé romantikus személyesség, az egyes szám első személy elbeszélő állandó használata. Az Ahura Goodarzi-nak adott egyik interjúban említi, hogy nagy hatással vannak rá az Ahang-e Digar kiadó elismert költői, szerkesztői: Langeroudi Shams, Hafiz Muszavi, Shahab Moghabin.

Lesi Zoltán

ALI ABDOLLAHI

ميز يك پايه

ميز يك پايه
 اتاق را بر دوش دارد
 كتابها و محالهاي قديمي را
 و شباهت مي برد
 به جامي
 و درختي در كویر
 و منارهاي با كلاه ابرهايي
 كه روزهاي بيتو
 از آن آب ميخورد.

در كاغذي مجاله ميشوي
 كشويي ندارد پنهانت كند
 پشت آن كه مينشيني،
 با چشم دريامردي پارسي
 در عهد كهن
 از همه چيز بدروء ميگويي
 از كاغذ ديواريهاي شطرنجي
 مهتابي و لنگار و خيابان.

Egylábú asztal

*Az egylábú asztal
 vállára veszi a szobát,
 a régi könyveket és a lehetetlent.
 Emlékeztet
 egy kehelyre,
 egy fára a sivatagban,
 egy felhősizakos minaret,
 amiből a napok nélkül
 isznak.*

*Egy ív papírba gyűrődsz.
Nincs fiókja, hogy elrejtőzz.
Ha mellé ülsz
egy párszi tengerész szemével
látod a régi időket,
amikor mindennek elmondtad a búcsúbeszédet
a saktábla mintázatú tapétának,
az elhagyott loggiának és az utcának.*

سفید اتاق

گنجشکها
حیاط انار درخت روی
میشیند برگ به دارد که
میرسند که خواهرانم با
میشوند پیر که مادرم و پدر و
کردهاند سفیدکاری که اتاقم و

خشایار شاه خورده شکست سربازان، کتابها

بادگیر زیر، سفید گجهای روی
قهوهای خط سه
روزها
و اتاق این با
آب خطهای

میزند باران، شب
بزهایشان خاطر به مردم
خوشحالند

میخواند «مکالمات» ناودان

و باد، باران
کنفوسیوس شبهای
سفید اتاق این در

A fehér szoba

Verebek
az udvari gránátalmafán,
ami levelet hajt,
húgaim, akik beérnek,
szüleim, akik megöregszenek
és a fehérre meszelt szobám.

A könyvek Xerxész levert katonái.

*Fehér mészfestéken a széltorony alatt
három barna csík.
Nappalok
ezzel a szobával és
a vízfoltokkal.*

*Éjszakánként esik,
az emberek örvendeznek
a kecskéiknek.*

Az ereszcatornában a Beszélgetéseket olvassák.

*Eső, szél és
Konfúciusz éjjelei
ebben a fehér szobában.*